

Εξόδιος Ακολουθία Πρωτοπρ. Αθανασίου Λαουρδέκη

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου](#)

Τήν Τρίτη 27 Νοεμβρίου 2018, ώρα 12η μεσημβρινή, στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Ναυπάκτου, τελέσθηκε ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ σεβαστοῦ καί ἀγαπητοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἀθανασίου Λαουρδέκη, Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καί πρ. Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου.

Τό πρωί, καί ἐνῶ τό σκήνωμα τοῦ π. Ἀθανασίου βρισκόταν στόν Ἱερό Ναό, εἶχε τελεσθῇ ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο καί μέ τήν συμμετοχή ἀρκετῶν Ἱερέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, Ἀρχιερατική θεία Λειτουργία ἐπί τῇ ἐορτῇ τοῦ ἁγίου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἄρτης.

Στήν έξόδιο ἀκολουθία πού τέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος συμμετεῖχε τό σύνολο σχεδόν τῶν Ἱερέων τῆς Μητροπόλεως, καί παρευρέθησαν ὁ Βουλευτής τοῦ Νομοῦ Δημ. Κωνσταντόπουλος, οἱ Δήμαρχοι Ναυπακτίας Παν. Λουκόπουλος καί Θέρμου Σπ. Κωνσταντάρης, Ἀντιδήμαρχοι καί Δημοτικοί Σύμβουλοι Ναυπάκτου καί πλῆθος λαοῦ.

Κατωτέρω δημοσιεύονται οἱ ἐπικήδριοι λόγοι τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἱεροθέου καί τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου π. Θωμᾶ Βαμβίνη Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ναυπάκτου.

Ἀκολουθεῖ ὁ ἐπικήδειος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου.

Εἶναι γνωστόν, τίμιο Πρεσβυτέριο καί ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἓνα γεγονός δεδομένο γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Δέν ἔχει σημασία τί θέση κατέχει κανεῖς μέσα στήν Ἐκκλησία καί τήν κοινωνία, δέν ἔχει σημασία τί γνώσεις

καί τί σοφία κατέχει κανείς, δέν ἔχει σημασία ἐάν ἔχη μία ἐξουσία ἢ δέν ἔχει ἐξουσία καί εἶναι ἀπλός πολίτης, δέν ἔχει σημασία ἂν εἶναι Βασιλεύς, Ἱερέυς, Ἀρχιερέυς ἢ Πατριάρχης. Τό γεγονός εἶναι ὅτι κάποτε θά ἔρθη ἡ στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος θά φύγῃ ἀπό τόν κόσμον αὐτόν. Ὁ θάνατος εἶναι ἕνα ἀναμφισβήτητο καί πασιφανές γεγονός.

Τόν θάνατο τόν βλέπουμε σέ ὅλη τήν κτίση, σέ ὅλη τήν δημιουργία. Καί βέβαια αὐτό συμβαίνει καί στούς Κληρικούς, ἀφοῦ καί γι' αὐτούς θά ἔρθη ἡ ὥρα πού θά φύγουν ἀπό τόν κόσμον αὐτόν καί θά γίνη ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία, ὅπως τώρα τελοῦμε τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ ἀγαπητοῦ μας π. Ἀθανασίου, ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ μας καί πατρός πολλῶν ἀπό τούς παρόντες.

Καί ὅταν τελεῖται ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία στούς Ἱερεῖς, τά ἴδια τροπάρια διαβάζουμε, τίς ἴδιες εὐχές ἀπευθύνουμε στόν Θεό, ἀπλῶς προστίθενται δύο τροπάρια καί μία εὐχή στόν Ἱερέα ἢ στόν Ἀρχιερέα, γιά νά δηλωθῇ ἡ ἰδιαίτερη ιδιότητα τήν ὁποία εἶχε μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι, λοιπόν, καί σήμερα ἀπευθύναμε μία ἰδιαίτερη προσευχή στόν Θεό, στήν ὁποία παρακαλέσαμε τόν Θεό νά ἀναπαύσῃ τήν ψυχή τοῦ ἀδελφοῦ μας Ἱερέως π. Ἀθανασίου. Μεταξύ τῶν ἄλλων αὐτή ἡ εὐχή εἶχε τίς ἐξῆς φράσεις:

«Ὡςπερ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λειτουργόν αὐτόν κατέστησας οὕτω καί ἐν τῷ οὐρανίῳ θυσιαστηρίῳ ἀνάδειξον, Κύριε». Κύριε, σέ παρακαλοῦμε πολύ, ὅπως τόν κατέστησες λειτουργό ἐπάνω στήν γῆ γιά νά τελῇ τά Μυστήρια μέσα στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, στόν Ἱερό Ναό, ὅπως τόν καταξίωσες νά λειτουργῇ τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί ὅλα τά ἄλλα Μυστήρια, ἔτσι νά τόν ἀναδείξῃς καί στό οὐράνιο θυσιαστήριο. Διότι ὑπάρχει τό ἐπὶ γῆς θυσιαστήριο, ἡ Ἁγία Τράπεζα ἐντός τοῦ ἱεροῦ Βήματος καί ὑπάρχει καί τό οὐράνιο θυσιαστήριο, ὅπως τό περιγράφει τό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου, πού εἶδε ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὅλα ἐκεῖνα τά ὁποῖα γίνονται στόν οὐρανόν. Εἶδε τήν οὐράνια θεία Λειτουργία στόν ἄκτιστο ναόν, καί εἶδε ἐκεῖ τούς πρεσβυτέρους καί τούς ἀγγέλους νά ὑμνοῦν καί νά δοξάζουν τόν Θεόν. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν τελειώνει ἡ θεία Λειτουργία ἐδῶ, δέν τελειώνει ἡ ἱεουργία ἐδῶ, ἀλλά γίνεται καί στόν οὐρανόν. Αὐτό εἶναι μία διακήρυξη καί μία δογματική ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καί συνεχίζει ἡ εὐχή τήν ὁποῖαν ἀπευθύνουμε στόν Θεόν κάθε φορά πού γίνεται ἐξόδιος ἀκολουθία σέ κάποιον ἀδελφό μας Ἱερέα ἢ Ἐπίσκοπο: «Αὐτός ἐπὶ τῆς γῆς τήν ζωὴν αὐτοῦ ἐδόξασας, αὐτός δέ καί τήν ἔξοδον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν ἁγίων σου ποίησον». Ἐσύ, Κύριε, ἐδόξασες τήν ζωὴν τοῦ δούλου σου, τοῦ συγκεκριμένου Ἱερέα, γιά τόν ὁποῖον τελοῦμε τήν ἐξόδιο ἀκολουθία, ἐσύ, Κύριε, ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς, σέ παρακαλοῦμε νά εὐλογήσῃς, ὥστε καί ἡ ἔξοδός του ἀπό τόν

βίο αὐτόν νά εἶναι εἴσοδος στήν ζωή τῶν Ἀγίων, στήν Οὐράνια Βασιλεία. Καί, βέβαια, ὅταν λέη δόξασας τήν ζωήν αὐτοῦ, ἡ λέξη δοξάζω καί ἐδόξασα στήν Καινή Διαθήκη καί στήν Παλαιά Διαθήκη ἔχει τήν ἔννοια τῆς συμμετοχῆς στήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Λέμε στήν ἐξόδιο ἀκολουθία, ἐσύ, Κύριε, τόν δόξασες, τοῦ ἔδωσες τήν Χάρη τῆς Ἱερωσύνης, μέ αὐτήν τήν ἔννοια τόν δόξασες.

Δέν εἶναι εὐκόλο πράγμα οὔτε εἶναι τυχαῖο τό ὅτι γίνεται κάποιος Ἱερεύς. Ὁ Ἱερεύς ἔχει τήν Χάρη τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἅγιοι ἄνθρωποι ἀξιώθηκαν νά δοῦν τούς Ἱερεῖς τήν ὥρα πού λειτουργοῦσαν μέσα στό φῶς, μέσα στήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Γιατί αὐτό εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι δοξάζονται οἱ Ἱερεῖς. Καί ὅταν ἀξιώθηκαν μερικοί Ἱερεῖς κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας νά δοῦν τό Φῶς ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα, αἰσθάνθηκαν δέος καί ὑπάρχει τό περιστατικό ἐνός Ἀγίου, πού δέν ξαναμπῆκε μέσα στό Ἱερό Βῆμα καί δέν θέλησε νά τελέσῃ τήν θεία Εὐχαριστία γιατί εἶδε ποιὰ εἶναι ἡ δόξα στήν ὁποία εἰσέρχεται ὁ Ἱερεύς πού λειτουργεῖ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Τό λέμε ἄλλωστε στήν θεία Λειτουργία: «Ποίησον σύν τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἴσοδον ἁγίων ἀγγέλων γενέσθαι». Σέ παρακαλοῦμε, Κύριε, ὅταν κάνουμε τήν Μικρή Εἴσοδο ἀξιώσέ μας τήν ὥρα πού θά μπαίνουμε μέσα στό Ἱερό Βῆμα γιά νά τελέσουμε τήν θεία Λειτουργία, μαζί μέ μᾶς νά εἰσέλθῃ καί πλῆθος ἀγγέλων πού νά ὑμνοῦν τήν δόξα Του.

Ὁ Ἱερεύς δοξάζεται καί μέ τήν ἄλλη ἔννοια ὅτι τιμᾶται ἀπό τούς ἀνθρώπους γιά τό μεγάλο χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης πού φέρει. Ὅσοι ἀπό τούς Χριστιανούς καταλαβαίνουν αὐτήν τήν δωρεά καί ἔχουν κριτήρια πνευματικά καί αἰσθήσεις ἐσωτερικές, καταλαβαίνουν ὅτι ὁ Ἱερεύς δέν εἶναι ἓνας ἀπλός πολίτης –φυσικά ὡς ἄνθρωπος εἶναι καί πολίτης ὁ Ἱερεύς– ἀλλά εἶναι Ἱερεύς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἔχει τήν Χάρη τῆς Ἱερωσύνης, τόν τιμᾷ ὁ Θεός, τόν δοξάζει ὁ Θεός καί συνεπῶς καί ἐκεῖνοι στήν συνέχεια τόν τιμοῦν.

Νομίζω ὅτι αὐτές οἱ δύο φράσεις ἀπό τήν εὐχή τήν ὁποία ἀπευθύναμε προηγουμένως στόν Θεό γιά τόν ἀγαπητό μας Ἱερέα, τόν π. Ἀθανάσιο, ἰσχύουν σέ αὐτόν. Ὅπως ἐσύ, Κύριε, τόν ἔκανες λειτουργό στό ἐπίγειο θυσιαστήριο ἔτσι νά τόν κάνῃς λειτουργό καί στό οὐράνιο θυσιαστήριο. Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι αὐτός πού ἐπὶ τῆς γῆς τόν δόξασες, Ἐσύ, σέ παρακαλοῦμε, νά τόν ἀξιώσῃς στήν εἴσοδο τῶν Ἀγίων.

Ὁ π. Ἀθανάσιος εἶναι γνωστός σέ ὅλους μας, ἀγαπητός μας ἀδελφός, δοξάστηκε καθόλη τήν διάρκεια τῆς ζωῆς του καί μέ τίς δύο ἔννοιες τίς ὁποῖες εἶπα προηγουμένως, καί μέ τήν ἔννοια ὅτι ἔλαβε τήν Χάρη τῆς Ἱερωσύνης, ἀλλά καί μέ τήν ἔννοια ὅτι ἐτιμήθη καί ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀπό τούς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχαν καί ἔχουν εὐλάβεια καί ἔχουν αἴσθησι τῶν Μυστηρίων καί γνωρίζουν τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ἀνθρώπινο σωματεῖο,

ἀλλά εἶναι τό Σῶμα τό εὐλογημένο τοῦ Χριστοῦ.

Ἐδοξάσθη πρῶτον ὡς λειτουργός του Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Ἀξιώθηκε νά γίνη ἕνας καλός λειτουργός, 53 χρόνια εἶχε τήν Ἱερωσύνη, ἀπό τότε πού ἔγινε Διάκονος καί Πρεσβύτερος. Δέν εἶναι εὐκολο πράγμα πάνω ἀπό μισό αἰῶνα νά εἶναι κανεῖς μέσα στό τίμιο καί εὐλογημένο ράσο, νά τελῇ τό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καί ὅλα τά ἄλλα Μυστήρια. Στόν Ἱερό δέ αὐτόν Ναό, τόν ὁποῖο ἐκεῖνος ἀνήγειρε ἐκ βάθρων μέ κόπους καί θυσίες –καί ἦταν τό καμάρι του καί τό ἔλεγε συχνά, ὅτι ὅλα ὅσα ἔγιναν ἐδῶ μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ τά ἔκανε– σέ αὐτόν τόν ἱστορικό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὡς Ἱερεὺς ὑπηρέτησε 44 χρόνια, ἀπό τά 53 χρόνια τῆς ἱερωσύνης του. Ἦταν καί στόν Παλαιόπυργο ἦταν καί στήν Μακύνεια, στήν Ρίζα καί μετά μετατέθηκε ἀπό τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Δαμασκηνό ἐδῶ Ἱερεὺς καί ἀπό ἐδῶ μετατίθεται στούς οὐρανούς. Καί δοξάστηκε μέ αὐτήν τήν ἔννοια νά τελῇ τά Μυστήρια. Σκέφτομαι ὅτι ἦταν 53 χρόνια Ἱερεὺς καί πόσους δέν βάπτισε, πόσους δέν στεφάνωσε, πόσους δέν ἐξομολόγησε, πόσους δέν ὁδήγησε στόν οὐρανό μέ τό μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολόγησης.

Ἦταν ἕνας καλός Ἱερεὺς καί ἔχω τόσες μαρτυρίες ἀπό διαφόρους νά τό λέω αὐτό. Καί ὅταν πρὶν ἀπό 23 χρόνια ἦρθα Μητροπολίτης ἐδῶ στήν Ναύπακτο, κάποιος γνωστός μου, πού ἦταν τότε Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος στήν Ἱερά Μητρόπολη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης, ὁ π. Χριστόδουλος Δεληγιάννης, μοῦ εἶπε: «Θά πᾶτε, Σεβασμιώτατε, στήν Ναύπακτο καί θά βρῆτε ἕναν καλό Ἱερέα, τόν π. Ἀθανάσιο. Ἦμασταν μαζί στό Ἀνώτατο Φροντιστήριον Πατρῶν καί ἦταν ἕνας ἄγγελος». Ἔτσι ἐπὶ λέξει μοῦ εἶπε ὁ συμφοιτητής του. «Ἦταν φιλακόλουθος. Γιά μᾶς ἦταν ἕνα πρότυπο ἱερέως». Καί αὐτήν τήν μαρτυρία τήν δίνουν πολλοί. Ἦταν ἕνας καλός Ἱερεὺς, λειτουργοῦσε συνεχῶς καί τελοῦσε τίς ἱερεῖς ἀκολουθίες σέ αὐτόν τόν Ἱερό Ναό.

Δεύτερον, δοξάστηκε καί μέσα στήν διοίκηση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Διηκόνησε τέσσερεις Ἀρχιερεῖς (τόν Δαμασκηνό, τόν Ἀλέξανδρο, τόν Νικόδημο καί ἐμένα) καί ἦταν ὑπάκουος σέ ὅλους αὐτούς, καί γενικότερα ἀγαποῦσε τούς Κληρικούς. Ὑπηρέτησε 33 χρόνια στά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως κυρίως ὡς Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος καί βοήθησε πάρα πολλούς Ἱερεῖς. 23 χρόνια πού εἶμαι στήν Μητρόπολη τά πιό πολλά τά πέρασε μαζί μου, καί ἐξετίμησα τά χαρίσματα τά ὁποῖα εἶχε. Ἡ ἐργατικότητα του ἦταν χαρακτηριστική, ἡ εὐαισθησία του σέ ὅλα τά θέματα θαυμαστή. Ἐπειτα εἶχε ἐκκλησιαστικό φρόνημα, δηλαδή ἀγαποῦσε πάρα πολύ τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία, τόν Ἀρχιερέα. Περάσαμε πολλές δυσκολίες μαζί. Μαζί σηκώσαμε τόν σταυρό τῆς διοικήσεως αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καί ὅπως καί σέ κάθε Μητρόπολη ἡ διοίκηση εἶναι μία σταυρική πορεία, σταυροαναστάσιμη πορεία. Μαζί σηκώσαμε τόν σταυρό τοῦ πόνου, μαζί καί τήν

χαρά τῆς Ἀναστάσεως. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μέ ὑπεδέχθη ἐδῶ στήν Ἱερά Μητρόπολη καί μέ ἐμύησε σέ ὅλα τά ἐσωτερικά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί ἦταν ἓνας πολύ καλός σύμβουλος. Καί ἀπό τήν ἀρχή ἐξετίμησα τήν εἰλικρίνειά του, τήν γνώση του καί κυρίως τήν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη τήν ὁποία εἶχε στόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία καί τόν ἀπέραντο σεβασμό τόν ὁποῖο εἶχε στόν Ἐπίσκοπο. Ἦταν ὑπάκουος μέχρι βαθυτάτης λεπτομερείας, μέ ὅλα τα χαρίσματα τά ὁποῖα εἶχε.

Μέ ἀγάπησε καί μέ σεβάστηκε, ἀλλά καί ἐγώ τόν ἀγάπησα καί τόν σεβάστηκα καί τόν σεβασμό μου καί τήν ἀγάπη μου τόν ἔδειχνα ποικιλοτρόπως μέχρι τελευταία στιγμή.

Καί ἀκόμη, τέλος, τόν δόξασε ὁ Θεός ὡς καλό οἰκογενειάρχη. Τόν ἀξίωσε ὁ Θεός νά κάνη μία καλή οἰκογένεια μέ καλά παιδιά καί καλά ἐγγόνια καί ἐκαυχᾶτο γι' αὐτό. Μέσα στήν καρδιά του αἰσθανόταν μεγάλη χαρά, ὅταν ἔβλεπε τά παιδιά του καί τά ἐγγόνια του νά προοδεύουν στήν πνευματική ζωή καί γενικότερα μέσα στήν κοινωνία. Καί ἐκεῖνοι τοῦ ἀπέδωσαν πολύ μεγάλο σεβασμό καί ἀγάπη μέχρι τήν τελευταία στιγμή. Διέθεσαν τά πάντα, ὅλον τόν χρόνο τῆς ζωῆς τους καί ἔκαναν πολλές καί μεγάλες θυσίες γιά νά ἐκφράσουν τήν ἀγάπη τους καί τήν εὐγνωμοσύνη τους σέ ἐκεῖνον.

Παρακολουθοῦσα τό τελευταῖο διάστημα τήν ἐξέλιξη τῆς ὑγείας του. Ἦμουν χθές στήν Μητρόπολη καί ὁ π. Καλλίνικος, πού εἶχε μία ἐπικοινωνία μέ τούς οἰκείους του, μοῦ εἶπε: «Εἶναι μή ἀναστρέψιμη ἡ πορεία του, οἱ γιατροί δέν δίνουν καθόλου ἐλπίδες, σέ λίγο μᾶς φεύγει ὁ π. Ἀθανάσιος». Καί ὅταν μετά ἀπό ἐλάχιστα λεπτά μπῆκε ξανά στό γραφεῖο καί μοῦ εἶπε: «Ἐφυγε ὁ π. Ἀθανάσιος», τότε σταμάτησε γιά λίγο ἡ σκέψη μου καί ἓνα δάκρυ κύλησε ἀπό τά μάτια μου.

Καί σκέφθηκα: «Τί είναι αυτό τό δάκρυ;». Ήταν ένα δάκρυ πού έκρυβε μία ολόκληρη ζωή. Τί έκρυβε αυτό τό δάκρυ πού έτρεξε από τά μάτια μου, όταν άκουσα ότι έφυγε ό π. Άθανάσιος; Ήταν συμπύκνωση 23 χρόνων ζωής. Έκρυβε πόνο για όλα εκείνα πού περάσαμε μαζί, τίς δυσκολίες, τά προβλήματα, αλλά και τίς χαρές στην διοίκηση αυτής τής Ίερᾶς Μητροπόλεως, μέ τά εϋχάριστα και τά δυσάρεστα. Αλλά ταυτόχρονα έκρυβε και μία έσωτερική χαρά, γιατί φεύγει ό π. Άθανάσιος και θά συναντήσει εκεί τους προϊσταμένους του, τόν Μητροπολίτη Δαμασκηνό πού τόν χειροτόνησε, τόν Μητροπολίτη Νικόδημο πού για λίγο γνώρισε, θά συναντήσει στον οϋρανό τους άλλους πνευματικούς πατέρες μέ τους όποιους συνεργάστηκε, τόν π. Ίερόθεο Κατσάνο, Πρωτοσύγκελλο τής Ίερᾶς Μητροπόλεως, τόν π. Άρσένιο Κομπούγια, στον όποιο έδειχνε άπέραντο σεβασμό και άγάπη και πολλές φορές έλεγε και τά μύχια τής καρδιάς του και τόν σεβόταν πάρα πολύ. Θά τους συναντήσει, γιατί δέν χάνεται κανείς, δηλαδή ό θάνατος δέν είναι πορεία στό μηδέν, αλλά είναι μία πορεία προς τήν κοινήν Άνάστασιν.

Αίσθάνθηκα εκείνη τήν ώρα τό δάκρυ σαν ένα απόσταγμα μιᾶς πολυχρόνιας στενῆς συνεργασίας.

Έκφράζω και έκ μέρους τών Ίερέων τών παρισταμένων και τών άπόντων Ίερέων από τήν σημερινή ακολουθία, οί όποιοι τόν αγαποϋσαν, έκφράζω τίς εϋχαριστίες μου και τήν εϋγνωμοσύνη μου σέ αυτόν τόν τίμιον διάκονον τοϋ Θεοϋ τοϋ Ύψίστου, ό όποιος δοξάστηκε από τόν Θεό, αλλά και εκείνος έτίμησε τήν διακονία του.

Καλό ταξίδι, σεβαστέ και άγαπητέ μας π. Άθανάσιε, τετιμημένε διάκονε τοϋ Κυρίου. Άμήν.

